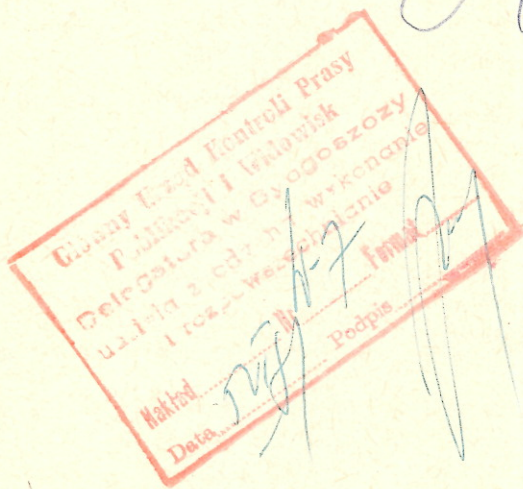

Jadwiga TYRANKIEWICZ

Redakcja LITERACKA

7. VI. 81
16,05 - 17,30

u
Mślę o sobie
tyle ile trzeba.
Czasem tylko trochę
więcej.
Czegoś mi żal.
Coś nie staje się
we mnie
Coś woła.
Tęskni
i ja tęsknię.
Jestem nie określona.
Nie zamierzona jakby
przez własny los.
Pusta przestrzeń
we mnie.
A trzeba wywołać
nowy las.
Więc myślę
i marzę.
Może coś właśnie tak
teraz spełnia się,
Morze oddalone
przybliża się.
Brzegi jego długie
i puste.
Czekam.

DOBRZE GDY

2003

Dobrze
gdy śmierć człowieka
wstrząsa ludźmi.

Dowód
że jego ziemia
jest w ziemi świata
wulkanem.

Burzy stary obraz.

J A K

Jak opisać
czas
którego nie ma.

Jak opisać
siebie
na wzgórzu Wolności.

Drzewa milczą.
Zapatrzone też
w siebie.

Dał nieskończona
w nich
jak w nas.

One też czekają
na wieczność.

Liść opadający
jeszcze nie
pełny
aby stać się
tylko sobą.

X

X

X

WST

Po Śmierci Matki

zrozumiałem

ile jest przestrzeni

między słowem a

milczeniem .

Zmieszczą się umarli.

Nie mówią

I nie milczą

Przenikają.

S T A R Y   C Z Ł O W I E K

Wielki w czasie.
Każda sekunda
pyłem jego ziemi.
Mały w świecie.
Nie podbiega do niego
żadne już drzewo
aby powiedzieć więcej
lub mniej niż jest.
Jest w nim wszystko
w sam raz.
Harmonia w wieczności
i we wszechświecie.
Tylko najbliżsi
nic z tego nie rozumieją.
Gładzą jego ręce
i płaczą.
Serce jego i ich mówi
więcej niż życie.
Ma swoje prawa.
Rozbija fale mórz
i wylania ~~fal~~ krople swojej
nadziei.
Czas jest bez znaczenia.

X X

X

Jak z kamienia

żelaza

marmuru.

Nie dla kamienia

żelaza

marmuru.

Trop

zwierzątko z leśnego

sadu

wspinający się

na szczyt mojego

świata.

Patrzę.

Widzę swoje morze góry

ścieżki.

Wzrok twój Tropię

przezroczysty.

Idę za tobą.

Dziecinne ślady stóp

na drodze

porzucone sandaiki sukienki

paciorki.

Trop

wracajmy.

To wszystko było.

Patrzę na Tropa

z zalem.

Wracamy.

Każdy do siebie.

Ja jak drzewo
pozostawione własnemu
losowi przez swój sad.
Sypią się na ziemię
kwiaty.

Od ciężkiego wzdychania,
Od niespokojnego wiatru.

W morzu krwi utopiona
zieleni woła.

Przeżywa czas
którego już nie ma.

Kukułka wyciąga za
starego zegara ~~sredną~~ *melon*
nić.

